

[Veistrup.]

ninger, man her ønsker at gennemføre. Jeg har personlig altid set med Sympati paa Kravet om Kaution, thi dette, at Folk, der kender vedkommende, siger god for ham, betyder dog noget. Og saa meget mere Grund synes jeg der er til at opretholde Kravet om Kaution, som ingen kan være i Tvivl om, at den med Lethed kan skaffes hos de Kreditorer, som høster Fordel af denne Foranstaltning.

Der er dernæst den Forbedring, som særlig blev omtalt af den ærede sidste Taler, at man har forhøjet Procenten for Udlaansbeløbet fra 8 til 10 og sat Maksimumbeløbet op fra 6 000 til 8 000 Kr. Det er udtalt særlig af den ærede Ordfører for Partiet Venstre, at det var uheldigt, at Laanet skulde beregnes efter Ejendomsskyldvurderingen, ganske vist med et Spillerum paa 10 pCt. baade nedad og opad. Jeg kan ikke erkende, at dette er rigtigt, tværtimod, jeg gad vide, hvorledes man skulde bære sig ad, hvis man ikke netop opretholdt Kravet om, at Ejendomsskyldvurderingen skal lægges til Grund. Det er en absolut Nødvendighed, og naar det er tilladt at foretage en Nedsættelse eller en Forhøjelse med 10 pCt., synes jeg, man maa kunne komme til Resultater, som er i høj Grad rimelige. Vi har alle set Vurderinger af Landbrugsejendomme til Laaneefterretning, som er fuldstændig ud i det blaa, som ligger himmelhøjt over, hvad Ejendommen er værd i Handel og Vandel, saa jeg synes, det vilde være ganske urimeligt at foretage en særlig Vurdering, hver Gang der er Tale om et Akkordudlaan.

Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, men vil gerne have Lov til at knytte blot enkelte Bemærkninger til det, der er fremført af det ærede 7de landstingsvalgte Medlem (Rytter). Det ærede Medlem raillerede over, at en Mand, der sad med en stor Gæld, vilde vi hjælpe, men en Mand, der sad med en lille Gæld, vilde vi ikke hjælpe. Jeg synes, at dette er et meget naturligt Forhold, idet der ingen Tvivl er om, at det er den Mand med den store Gæld, der først og fremmest er i Vanskeligheder og trænger til at faa Hjælp. Men det ærede Medlem vil ikke have nogen Grænse for noget saadant. Det forstaaer jeg ikke, ja, jeg mener endda — for at bruge et lidt kraftigt Udtryk —, at det er ansvarsløst ikke at ville have en Grænse, saa meget mere som det ærede Medlem selv afgav noget i Retning af Tilstaaelse — det ærede Medlem ved jo fra sin Praksis, hvad

Tilstaaelsen betyder —, idet han sagde, at de Beløb, der skulde til, havde han ikke Tallene for; hverken han eller Landbrugsministeren kunde sige, hvor meget det drejede sig om. Det er imidlertid fuldkommen urimeligt, at man fremsætter Krav om Statsudlaan, naar man ikke aner noget om, hvor meget det drejer sig om. Jeg siger dette set i Belysning af den Sag, vi havde for i Gaar, thi ogsaa den kaster et Lys over, hvor urimeligt dette vilde være. Naar vi i Gaar vedtog et Statslaan, optaget herhjemme, maaske — jeg ved det ikke, men jeg antager det — fordi det ikke kunde faas billigere i Udlandet, og lægger Renten ved omkring 6 pCt., bør man være varsom med at foreslaa at gaa til Statsudlaan i stor Udstrækning i dette Øjeblik. Thi det praktiske Resultat maa dog blive, at Staten atter skal ud at laane. Jeg forstaaer ikke, at man under de foreliggende Omstændigheder kan tænke sig at gaa ind i Statsudlaan i stor Udstrækning, men jeg er overbevist om, at saaledes vilde det gaa, hvis man vedtog det, der kræves af Venstre.

Men jeg forstaaer heller ikke Venstres Stilling med Henblik paa et andet Forhold. Saa vidt jeg husker, var det ærede Medlem ogsaa Ordfører for den Lov, der blev vedtaget i Foraaret, og Venstre stemte for Loven af 28. April 1931. Nu siger det ærede Medlem udtrykkelig, at de Ændringer, her er Tale om, er Forbedringer. Men saa begriber jeg ikke, hvordan det ærede Medlem med nogen logisk Begrundelse kan sige: Den Lov, vi stemte for i Foraaret, var vi godt tilfredse med; nu foreslaas der altsaa en hel Mængde Ændringer, som faktisk er Forbedringer, men dem vil vi ikke stemme for. Det kan jeg ikke forstaa, men det er jo muligt, at vi kan faa en Forklaring af det ærede Medlem; jeg synes, den tiltrænges.

Jeg har for mit Vedkommende ikke mere at tilføje. Jeg maa beklage, at det ikke har været muligt at samle alle Partier om den Ordning, der her ønskes gennemført. Jeg tror, dette vilde have betydet meget, ogsaa udadtil, men efter de Bemærkninger, der er fremsat af det ærede Medlem, er jeg bange for, at det ikke vil lykkes. Men det kan jo være — jeg gentager, jeg har haft Lejlighed til at arbejde sammen med det ærede Medlem i Udvalg og set hans Villie til at naa et positivt Resultat —, at vi indenfor et Udvalg, nedsat af det overvejende og regulerende Ting, kan naa et positivt Resultat, saa at vi kan enes om et Forslag, som virkelig betyder noget til Gavn for det Erhverv, vi alle sammen øn-